

Tonček gre na božjo pot.

I.

Prišla je pomlad, dražestna in lepa, v deželo in pomladila je trate in prinesla v srca veselje in radost. Prišla je tudi do Podlogarjeve kočice, odela je vrtič okrog hiše v zelenje, obsula drevesa z belim cvetjem in pogledala tudi skozi okence v hišico. Ali v tej hišici je bilo tako žalostno.

Na postelji so ležali mati bolni; prehladili so se še po zimi, legli so in niso mogli vstati. Tonček, sinček devetih let, sedi pri peči in žalostno gleda bolno mamico. Kakih petnajst let stara hčerka Nežica pa sedi pri beli javorjevi mizi in pridno šiva. Kje so pa oče? Ah, očeta Tonček in Nežica že več nimata. Še predlanskim je prišlo iz Amerike poročilo, da jih je podsulo v globokem rudniku. In odtakrat je Podlogarica bolehal; trla jo je skrb, kaj bo, ko je umrl mož; kako bo plačala še tisto dolga, kar ga je bilo na koči, debelemu Podstenarju, ki jo je vedno opominjal, kadar jo je videl, da bo „dal notatju čez“. No, to zimo se je pa še prehladila, morala je v postelj in ni mogla vstati. Kdo bi se torej čudil, če ni bilo v hišici nič veselja, čeprav je zunaj zavladata nevestica pomlad.

* * *

Kakor vsak večer, tako je tudi danes prišla k Podlogarjevimi malo povasovat Zadolnikova Katra, stara, sivolasa in gubasta ženica, ki je osebenkovala pri Korenu na drugem koncu vasi. Bila je s Podlogarjevimi nekaj malega v rodu; smilila sta se ji tudi Nežica in Tonček, pa je prišla vsak večer, da je kaj potolažila bolnico in kaj svetovala Nežici, ki seveda ni bila vajena gospodinjstva, a je sedaj, ko so bili mati bolni, morala vse sama opravljati.

Tako je tudi danes prišla dobra ženica pogledat, kako je kaj bolnici.

Popravila ji je zglavje, nato pa privlekla iz žepa dve lepi pomaranči in ju dala bolnici. Ta jo je hvaležno pogledala in rekla slabotno: „Bog plačaj, Katra!“

„Kako pa je kaj, Neža? Ali se čutiš kaj boljše?“ vpraša Katra.

„E, slaba sem, slaba. Nemara, da ne bom dolgo,“ odgovori bolnica, in suh kašelj jo posili.

„Ko ne bi vedno kašljali,“ se oglasi Nežica pri mizi, „bi že še kaj bilo,“ in obriše si svetlo solzo iz oči.

„Bo že Bog dal, da bo boljše,“ tolaži Katra. „Sedaj je ozelenel pelin. Nežica, poreži vrhove, ki so v enem letu zrasli, in jih skuhaj! Pelin je zdrav. Tudi, če imaš kaj bezgovega in lipovega cvetja, skuhaj! Tak čaj je jako dober za prsa. Tonček, naj gre pa jutri v Zabrdnikovo hajko in naj natrga tavžentrož. Prav dosti jih je, sem videla včeraj, ko sem šla pobirat drva,“ je svetovala ženica.

„Precej jutri grem po tavžentrož, teta Katra,“ se oglasi Tonček s peči, kjer se je tako ulegel, da je lahko videl blede obraz mamice.

Teta Katra je sedla k peči, nagubančila čelo. kakor bi se hotela nekaj domisliti, in rekla: „Še nekaj sem pozabila. Sladke koreninice so tudi jako zdrave. Tonček, če boš šel jutri po tavžentrože, pa še za sladke koreninice poglej! Na kamnih rastejo pod mamom. Pa saj jih poznaš.“

„Seveda jih poznam,“ odgovori Tonček in bil je vesel, da bo tudi on morda malo pripomogel, da ozdrave ljuba mamica.

„E, če Bog da, boš boljša, Podlogarica! Le na Boga zaupaj in na Mater božjo! Zaobljubi se k Novi Štifti na božjo pot! Veš, kako sem bila jaz predlanskim zbolela. Že sem mislila, da bom morala dati slovo življenju. Pa zaobljubila sem se, da bom šla k Novi Štifti na božjo pot, če bom ozdravela. In res kmalu sem bila boljša: moči so se mi začele povračati, vstala sem in odtokrat sem zmeraj zdrava, hvala Bogu. Sama Marija mi je izprosila zdravje. Kar se njo prosi, ne odreče ničesar, če je le nam v prid in zveličanje. Saj še molitev pravi: Spomni se, o premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal... Le na Marijo zaupaj, ona je zdravje bolnikov,“ je tolažila Katra bolnico.

„Oj, če bi ozdravela, precej bi poromala k Novi Štifti. Ljuba Marija, izprosi mi zdravje! Saj meni ni toliko zase, ampak kaj bo z otrokoma? Oba sta še nepreskrbljena“, vzdahne bolnica in začne polglasno moliti: „Spomni se, o premila Devica Marija . . .“

Teta Katra je še voščila „lahko noč“ in odšla. Nežica je nažgala pred oltarčkom Matere božje v kotu rdečo lučko, pokleknila sta s Tončkom, odmolila večerno molitev in se odpravila spat.

A Tonček to noč ni mogel zaspati. V ušesu so mu donele besede tete Katre: „Sama Marija mi je izprosila zdravje. Kar se njo prosi, ne odreče ničesar . . .“ Kaj, če bi on poromal k Novi Štifti in prosil Marijo za zdravje mamičino? Ah, tako goreče bi molil, da bi ga gotovo uslišala Mati božja, in mamica bi bili zopet zdravi. Že je sklenil v svojem nedolžnem srcu, da bo šel prosit Mater božjo za materino zdravje; že je sanjal na pol bdé, da je pri Novi Štifti; zdaj zopet, da so ozdraveli mamica, zdaj zopet, da so še slabši — in zajokal je. Pred oltarčkom v kotu pa je trepetal rdeč plamenček, zdaj boječe, zdaj zopet pogumno. Tako je to noč tudi trepetalo srce Tončkovo: zdaj v upu, da bodo ozdraveli dobra mamica; zdaj zopet v strahu, da bodo mamica morda umrli; a vendar je bilo upanje močnejše, in samo včasih je segel strah v njegovo srce kakor z ledeno roko . . .

(Dalje prih.)

Sveti Juri.

Sveti Juri,
odpri duri
skoro vesni zlati!
Vse že komaj čaka,
da tvoj prikoraka
konj po cvetni trati.

Vsi vetrovi
in mrazovi
pred teboj bežijo;
a krog tebe spevi,
rádosti odmevi,
se povsod glasijo.

Saturnin.

